

Musicalmozaik, előadásszünetben

Banánlevéltányérből ettek a macskák

Mielőtt szólnak eresztik az összes macskát ennek a hétnek a végén, a szegedi Dóm tér még háromszor megtelik – ugyanennyiszor volt itt zűfölt ház az elmúlt hét végén. Az élőzenés Webber-musical beváltotta a szabadtéri menedzsment reményeit.

MUNKATÁRSUNKTÓL

A szegedi szabadtéri weblapja valóságos jegytözsde: egyik látogató 14-ére vásárolna jegyet, pénz nem számít, mégis kifejezetten rosszak a kilátásai. Vagy mégsem? Más valaki előre nem látható ok miatt, bármennyire sajnálja, de kénytelen áruba bocsátani jó előre megvásárolt belépőjét. A szabadtéri embereit folyamatosan gyötrik az ismerősök és ismeretlenek: nagyon kérem, kérem, legalább egy jegyet! Mit tehetnének? Az előadások előtt végigtelefonálják mindazokat, akiknek ismerik a számát, hátha nem jönnek el, és akkor főlzabradul pár hely...

Mi a Macskák vonzereje? – Szerintem sokan vannak úgy a szegediek, mint én – magyarázza *Herczeg Tamás*, a szabadtéri igazgatóhelyettese. – Mindenki hallani akarja élőzenével a musicalt azok közül, akik 16 éve is látták, amikor a zene felvételről szölt. Mivel folyamatosan a jobb minőségre törekszünk, az ideai műsor összeállításakor is ez vezérelt bennünket, s a Macskák repriézere egyér-

A zenekar a Macskák próbáján. Mindenki hallani akarja élőzenével *Fotó: Frank Yvette*

telműen azért szavaztunk, hogy élőzenével is bemutathassuk.

Kétségtelen, *Maklár László*, a musical vezénylő, Szegedről elszármazott karmester és zenekara nagy tapsokat

kapott az eddigi előadásokon. *Maga Webber* mester is nagyon örült, mint hírlík. De nem drágítja meg nagyon ez a szabadterit tekintve művészeti luxussnak is minősíthető előadásmód a pro-

dukciót? Sokba kerül, ismerik el a nyári színház vezetői, de a telt háznak ez az ára – és haszna. Konkrét összegeket nem lehet kihúzni a menedzsment tagjaiból – hiába is kíváncsiskodunk. De azt nem tagadják, hogy gázi és gázi között jókorak a különbségek. Sok oka van ennek, egyebek mellett a név, a személyiség ismertsége, azaz vonzereje. Vagyis alighanem jól tippelünk, amikor *Gálovölgyi János* gázsiját saccoljuk a legnagyobbak. A sokféle tévéműsorból is mindenki által ismert színész felkérésével a szabadtéri legnagyobb tömegű célcsoportjának igyekeztek a kedvébe járni. Egy tavalyi felmérés során ugyanis kiderült, a nézők között kétszer annyi a nő, mint a férfi. A fiatalabb korosztályhoz tartozó hölgyeknek *Torres Dánielt* „tálaták”, az összes férfinézőt pedig – korosztálytól függetlenül – *Malék Andreával*, *Oroszlán Szonjával*, *Gallusz Nikolettal* „fogták meg”.

Megszokhatták már a szabadtéri vendégei, hogy az előadások szüneteiben a színpadtól jobbra, az árkádok alatt sejtelmes árnyak mozognak pasztellfűgönyök mögött. Ez a nagyon fontos személyiségeket fogadó hely bővül ki a premiereket követően a macskaköves járdaszakasszal is – végtére egy egész társulatot kell ilyenkor vendégül látni, színházi szokás szerint: köszönteni. Az idei első előadás után tehát macskák ettek a macskakövény, méghozzá ba-

PREMIERKOSZT

Előéletnek *Grissini* ropirudacska és tortilla volt, és zöldséges rudacska három mártással, úgymint paradicsom, avokádó, tejszínes kecskesajt. A főételek közül a barbecue oldalas volt a már emlegetett banánlevél. A harcsaroládót viszont baconbe csavarták, kelkáposztába töltötték és bagettel kínálták. A számmagocsi csirkecombot rétestésztába tették. És volt még görögdiinnye, fetasajt pármái sonkával. A desszert: gyümölcskosár őszibarackkal, málnával, vaníliás pudingos linzertésztával. Végül a truváj: az aranyozott csokitorta. Hát, ezeket falta, cincálta, szopogatta maga *Bombalurina* és *Lengelingéla*, *Elvis Trén* és *Mefisztulész*, *Grizabella* és *Old Csendbelenn*, meg mind az összes macska. Majd belenyaltak a pezsgőbe.

nánlevéltányérből. Hogy mit? Azt nehéz szavakkal leírni. Az ízvilág ismeretével nem is kísérletezünk, de alább leírjuk a nem mindennapi, mondhatni művészi fantáziával összerakott-tálat étkek nevét, ahogyan a Sárkányból kitelepült vendéglátóktól, *Elekes Zoltán* cégvezetőtől és *Goda Gábor* séftől hallottuk.

Weil Róbert 630-szoros Ben Mickering

Tizenhét éve macskajelmezben

Huszonkét éves volt *Weil Róbert*, amikor a *Macskák Ben Mickeringjeként* bemutatkozott a szabadterin. Azóta eltelt tizenhat év, de a macskajelmez maradt: a musical főbb szereplői közül ő az egyetlen, aki az 1991-es előadásban is és a mostaniban is szerepel.

Weil Róbert 1990-ben, a Madách színházi előadásban bűjt először *Ben Mickering* bundájába, s azóta több mint 630-szor szerepelt *Webber Macskák* című musicaljében. Az előadások helyszínei közt szerepelt Nyíregyháza, Dunaújváros, az olaszországi Trento – és persze a Szegedi Szabadtéri Játékok: 1991-ben, a következő évben és az idei előadásokon is *Weil Róbert* játssza a lopós macskát. – A mostani produkció teljesen más, hiszen élőzene van, új kosztümöket kaptunk, egészen más a díszlet, s a szereplők is kicserélődtek. De nagy örömmel emlékszem vissza a korábbi szegedi fellépésekre is. Felemelő érzés 4000-4500 ember előtt játszani. A színpadtól nagyon messze van a nézőtér, de az egyik résznél lemegyünk a kö-

zönség közé, látom a sok mosolygós arcot, és ilyenkor érzem, „távolról” is tudunk nyújtani valamit a publikumnak.

„A mostani produkció teljesen más, hiszen élőzene van, új kosztümöket kaptunk, egészen más a díszlet, s a szereplők is kicserélődtek.”
Weil Róbert

A több száz előadás ellenére sincs arról szó, hogy unná a kicsit kleptomániás kandúrt. – Nagyon szeretem ezt a szerepet, azt pedig nem engedhetem meg magamnak, hogy ne ugyanazzal az intenzitással, alázattal, hittel lépjek minden alkalommal a nézők elé. S mivel minden közönség egy kicsit más, időnként kicsit más színeket keverhetek ki a palettáról a szerep megformálásához.

Míg a stáb nagy része a következő előadásig, péntekig visszament Budapestre, *Weil Róbert* és párja Szegeden maradtak kikapcsolódni. – Élnék barátaink itt, Szedeg gyönyörű város, néhez innen szabadulni. Az előadások között nyaralunk – persze csak ha nem esik. De ezt se bánjuk, a lényeg, hogy a hét végére ne zuhagjon a macskák és nézőik nyakába.

Weil Róbert, alias *Ben Mickering* – ezúttal civilben *Fotó: Schmidt Andrea*

G. E.

Seregi László Shakespeare-balettjeit is szívesen elhozná a Dóm térre

Istenként tiszteli Zeffirellit

*Seregi László*nak is köszönhető, hogy a *Macskák* a magyar színháztörténet legtöbbször játszott előadása. Az Operaház Kossuth-díjas koreográfusa örömmel látná valamelyik nevezetes Shakespeare-balettjét is a Dóm téren.

– Most csak annyit változtattam a *Macskák* koreográfiáján, amennyit az új díszlet és a hatalmas tér megkövetelt. A Madách Színház színpada a Dóm térnek csupán egytizede. Rá kellett vennem a táncosokat, hogy tízszeres energiával töltsék be ezt a teret. A lépések olyanok, mint a Mozart-szimfóniák, azokat nem lehet átírni. Orrvezérség próbáltunk, megdupláztuk a táncosok létszámát, hogy elérjük a kívánt hatást – mondja a produkció koreográfusa, *Seregi László*. A Kossuth-díjas mester először táncosként lépett fel a szegedi szabadterin, 1971-ben és 1981-ben már legendás *Spartacus*-át adaptálta a Dóm térre.

– Az 1968-as pesti ősbemutató – amelyre *Hacsaturján* is eljött – reveláció volt az Operaházban. *Forray Gábor* kérésére a Dóm térre négy-öt emeletnyi magas díszletet tervezett. Óriási vihar kerekedett a premier előtt, a szél belekapott, és lefektette. A színpadkép a föld színével lett egyenlő. Venni akartam a kabátomat, de azt mondták, szó nem lehet róla. „*Seregi* elvtárs magának nincs tapasztalata arról, hogy Szeged milyen csodákra képes. Még csak délután 4 óra van, meglátja, estére minden rendben lesz.” Nem hittem el. Nekiugrottak a kütűnő asztalosok, díszítők, és elképesztő bravúrral kicserélték az eltört faszerkezetet, este 8-ra tökéletesen rekonstruálták a díszletet. Ilyet még nem láttam, teljesen el voltam ragadtatva. Most meg attól vagyok elragadtatva, hogy *Bátyai Edina* kiköve-telte: élő zenekarral játszunk a

Seregi László a *Macskák* egyik próbáján a Dóm téren *Fotó: Schmidt Andrea*

produkciót. Ez nagy tett volt, engem is rabul ejtett ez a változat. A gépzene sohasem fogja utolérni az élő muzsikát – állítja *Seregi* mester, akinek látványos Shakespeare-balettjeit is sokan szívesen látnák Szegeden.

– A balett drága műfaj, a Dóm téri bemutatónak nyilván lennének költségei. Mindig olyan darabokat csináltam, amelyek örökzöldek, nem mennek ki a divatból, mert őszinték és magas színvonalúak. A táncanyagukat is úgy válogattam össze, hogy örökérvényű legyen. Fantasztikus produkciót lehetne csinálni

a *Szentivánéji álomból*, a *Rómeó és Júliából* vagy a *makrancos Kától* Szegeden. Ha csak anyagiak kérdése, akkor az biztosan megoldható. Már 24 országban játszották ezeket a darabokat óriási sikerrel. Mindegy, hogy eszkimók vagy hottentották ültek a nézőtérre, a tánc nyelvét mindenki megértette – hangsúlyozza az iparművészeti főiskola grafika szakáról indult koreográfus, akinek minden produkcióján érezhető erős kötődése a képzőművészethez.

– Első számú példaképem, az istenként tisztelt *Franco Zeffirelli* is a firenzei szépművészeti akadémián tanult: nemcsak díszletet tervez, hanem színházi és filmes rendezőként is fantasztikus. Amikor Firenzében a fából faragott királyfit tanítottam be, épp ott próbálták nevezetes rendezésében a *Bohéme*-t az asszisztense vezetésével. Egyik este a Mester is megjelent, odamentem hozzá, és megköszöntem, hogy a *Rómeó és Júlia*-film-

NÉVJEGY

Seregi László 1929-ben Budapesten született, az iparművészeti főiskola grafika szakán tanult. 1949-től a Magyar Néphadsereg Művészegyüttesének táncosa, később koreográfusa. 1957-től az Operaház balettgyűjtésének táncosa, koreográfusa, 1977-től 1984-ig balettigazgatója. Bécsben, Berlinben, Oslóban, Leningrádban, Rómában, Sydneyben és Tokióban is sikert aratott balettjeivel. Erdemes és kiváló művész, Kossuth-díjas, az Operaház mesterművésze és örökös tagja. 54 éve házasságban van egy lányával.

jével megtanította nekem a csurgó, gyönyörű reneszánszot. Én is mindig katedrálisokat építettem, nem olyan műveket, amiket hét-főtől szombatig hirdelen össze lehet hozni. Kévs darabom van, mert a rosszakat, amik megbuktak volna, inkább meg sem csináltam.

H. ZS.

MOJSZEJEVNÉL MOSZKVBAN

Seregi László Igor Mojszejevet tartja a világ legnagyobb élő koreográfusának. – Kint voltam Moszkvában a századik születésnapján. A Kongresszusi Palotában a világ minden tájáról jöttek táncosok őt köszönteni, és együttesét saját repertoárját is játszotta. 1950-ben az Erkel Színházban, ahol lovas rendőrök álltak kordont, és nem lehetett bejutni az előadásra, beszöktöm és megnéztem. Akkor találkoztunk először, később leveleztünk is egymással, féltve őrzött kincsem Mojszejev levele.